

Три милиона дни

Човек е роб на което притежава
и себе си изписва в дъждовете.
Живееш неспокойно безпросветен
под купола на строгата забрава.

През дните като в умствени затвори
по изтънели ледове ще скиташ.
Единствено пределите изпитал
ще има за какво да заговориш.

Оттатък себе си и скритите тъми,
богат на нищо, звездният ти атом
устойчиво мени се сред нещата.
Дъждът ще трае три милиона дни.

Кръговрат на сиротата

I.

“Били ли сме или не сме били?”

- Иван Методиев

Сираци ли пристигаме в света,
сковани от усещане за смъртност?
Нашепване на тялото ни мръсно
ни вдъхва изначалната тъга.
Пресъхнали, преди да полетим,
заспиваме край извора безмълвни.
Проляли ненавреме кърви
прегръщаме арктически звезди.
Останали в чистилицето кално
разтваряме се... като смешен дим.
Измама е, към което се стремим,
но прах ли е каквото е живяно?

II.

Но прах ли е каквото е живяно?
Тук няма я градината от детство,
а стъпки към желаното небесно,
естествено рушат ни като вятър.
Прогонени от сенките за вечност
ще бродим в голотата на инстинкта,
където неузрели ще поникват
отсъствия в тъгата по човека.
Зарастване на вкоренени рани
е щит срещу битийната ръжда.
Но стъпим ли на прага на дъжда
и времето ще бъде овладяно.

III.

И времето ще бъде овладяно.
Какво е време в дирите на нищото?
Заблудата за граници разнищвам
и в кода-кръговрат се вдявам.
С поредици от дишане и тлеене
вселената не може да приключи.
Водата на самотния ми ручей
се влива във космическо трептене.
На пътя неизбежната врата
от лоното на въздуха откъртвам.
Сковани от усещане за смъртност,
сираци ли пристигаме в света?

Защо се раждам, щом ще се разтворя
безимен като капките в полята?
Контурите на тленното навяват
копнеж по невъзможни траектории.

Зачеркнал съм утопии от думи
в случайното докосване на мрака.
Да вдишваш краткотрайните антракти
боли като прегръдка от куршуми.

По пясъчните дюни на всемира
пристъпва празнотата и укрепва.
В утъпкване на ничия пътека
спасителният Китеж¹ се намира.

¹ Китеж - легендарен руски град, сравняван с Атлантида

Стадий на огледалото

Стремежа за пречистване човекът
зашива в тъканта на битието.

Капаните на въображаемите вселени
зачеват само хладно отчуждение.

И ритъмът от образи притиска
сюжета на възискателната мисъл.

Ще търся в паметта на преживяното
света отвъд смъртта на огледалото.